

стѣпили да се биятъ съ турцитѣ, като помощници на сръбската войска, защото Сърбия обявила война на Турция на 13 юний. Други възстаници избѣгали въ Влашко и Бесарабия и тамъ се гласѣли да постѣпятъ въ руската войска. Съ една дума, разбунтуванитѣ българи не направили миръ съ султана, а отъ чужбина продължавали да се биятъ.

Презъ това време (юний и юлий) турцитѣ сѣдили и наказвали хванатитѣ живи възстаници и войводи.

Въ Търново се настанилъ страшенъ сѣдъ. Предъ него били изправени хванатитѣ войводи и апостоли: Бачо Киро, Цанко Дюзтабановъ, Йонко Карагъзовъ, Иванъ Пановъ, Георги Измирлиевъ и много редници-възстаници.

Сѣдътъ осѣдилъ да се избегатъ главнитѣ войводи, защото бунтували народа противъ султана. Така на 28 май били обесени въ *Търново* Бачо Киро и Иванъ Пановъ, а сѣщиятъ день въ Горна Орѣховица билъ обесенъ Георги Измирлиевъ Македончето; на 10 юний били обесени 7 души габровци и колибари; на 15 юний билъ обесенъ Цанко Дюзтабановъ; на 28 юний били обесени въ *Севлиево* Йонко Карагъзовъ и на 2 юлий били обесени учителтъ Никола Дабевъ и Иванчо Преснаковъ, свещеникъ Миховъ, Христо Филевъ (синъ на дѣда Филя) отъ с. Кръвеникъ, Велчо Начевъ и Павли Венковъ отъ Ново село. Въ *Ловечъ* билъ обесенъ Тодоръ Кирковъ. Другитѣ били пратени на заточение.

Освобождение.

Възстанията, грабежитѣ, убийствата и пожаритѣ се видѣха отъ Европа. Русия се дигна да запази българския народъ. На 12 априлъ 1877 г. тя объяви война на султана. Нашитѣ възстаници и опълченци тръгнаха съ рускитѣ войски. На Шипка тѣ се прославиха. Турция бѣше победена и миръ се сключи на 28 февруарий 1878 г. Тогава, заедно съ Русия, и българскитѣ възстаници тържествено сключиха *Санстефанския миръ* съ султана.